

SIMON NICHOLSON

GENÇ HOUDİNİ

BEYAZ
KARGA BİRLİĞİ

GENÇ HOUDINI

BEYAZ KARGA BİRLİĞİ

Yayın Yönetmeni Savaş Özdemir
Editör Merve Okçu
Çeviri Şeyma Göksay
Kapak Tasarımı CumbaCo
İç Tasarım Nur Kayaalp

1. Baskı Haziran 2016
Uluslararası Seri No (ISBN) 978-605-08-2332-5

TİMAŞ YAYINLARI

Adres Cağaloğlu, Alemdar Mah. Alay Köşkü Cd.
No:5 Fatih/İstanbul
Telefon (0212) 511 24 24
Posta P.K. 50 Sirkeci/İstanbul
E-posta bilgi@genctimas.com

Baskı ve Cilt Sistem Matbaacılık
Sertifika No 16086
Adres Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Davutpaşa-Topkapı/İstanbul
Tel (0212) 482 11 01

GENÇ TİMAŞ YAYINLARI / 4084
T GÜMÜŞ ROMANLAR / 15
TİMAŞ KÜLTÜR BAKANLIĞI YAYINCILIK SERTİFİKA NO: 12364

© 2015 Young Houdini - The Demon Curse adıyla Oxford University Press tarafından yayımlanan eserin her hakkı anlaşmalı olarak Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir. İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

1. Bölüm

Harry, uyandı. Ya da en azından uyandığını zannediyordu.

Her yer kapkaranlıktı. Gözlerini kapadı, ardından tekrar açmaya zorladı. Değişen bir şey yoktu. Sadece yüz kaslarının hareketinden gözünü açıp kapadığını anlayabiliyordu. Hareket etmeye çalıştı fakat bacakları, kolları ve başı sıkışmıştı. Ne kadar çabaladıysa da vücudu bir kapana kısılıp kalmış gibiydi. O çabaladıkça soluduğu hava adeta tükeniyordu.

Nefes al. Kalbi güm güm atıyor, damarlarındaki kan hızla doluyor. Soluduğu hava sıcak ve bunaltıcıydı. O havayı içine çeptikçe vücudunda daha fazla ağrı hissediyordu. Bir taraftan başı dönüyor, diğer taraftan parmaklarından ellerine uzanan bir karıncalanma hissediyordu. *Oksijen için ümit yok. Sakin ol.*

Sol eliyle bileğinin kenarına hafifçe uzandı. Karıncalanan parmaklarıyla etrafı yokladı. Bir çeşit kutunun içindeydi. Kutunun kenarları sert, vücudunu sarıyor, parmak uçları ise ince bir astar seziyordu. *İpek olabilir mi?* Harry'nin kalbi daha da hızlı

çarpıyor, daha hızlı nefes alıyordu. Hissettiği ağrı, iç organlarına bıçak gibi saplanıyordu. Ağzını ufak bir deliğe yaklaştırdı ve oradan nefes almak için kendini zorladı. *Nihayet biraz oksijen.* Elini kutunun içinde gezdirip, sert bir metal parçası bulana kadar parmaklarının uçlarını kutunun astarında dolaştırdı.

Bir kilidin içi.

Harry, kalan havayı ciğerlerine doldurdu. Vücudu her bir nefese tutunmaya çalışarak mücadele veriyordu. Öyle bir nefes verdi ki omuzları adeta içine göçmüş, kaburga kemikleri batmıştı. O daracık alanda bir bacağına hafifçe yukarı döndürmeyi başardı ve kutunun içinden destek aldı. Ayağını yerleştirmiş, bacağına dizine dayamıştı. Ciğerleri acıyor, oksijensizlikten başı dönüyordu ama yine de sağlam bir tekme atabilmeyi başarmıştı. Kilidin her iki yanında çok kısa iki ışık hüzmeleri belirdi. Harry, elini yeni bir yere uzattı. Parmaklarıyla astarın dikişlerini bastırıp ihtiyacı olan şeyi aradı.

Birkaç santim ötede buldu. Astarı kenara tutturun sağlam bir zımba teliydi. Tırnağını altına sokarak teli kaldırdı ve parmaklarının arasında döndürüp düzleştirdi. Harry, bacağına tekrar döndürdü ve daha sert tekmeledi. Işık hüzmeleri büyüyünce Harry kapağı ayağıyla tuttu. Kasları adeta titriyordu. İki parmağını aralığa sıkıştırıp, etini kenarlara kısıtırırken teli arada tuttu.

Kenarlar daha derin kısıtırıyordu. Bacak kasları artık dayanamıyorken kutunun karanlığından tıslama sesi duyuluyordu. Parmaklarının ve ellerinin artık karıncalanmadığını fark etti. Yerini soğuk bir uyuşma hissi almıştı. Havaya ihtiyacı vardı...

Yine başı dönmeye başladı. Karanlığın içinde dans eden figürler görüyordu...

Bacağında son bir güç titreşimi hissetti. Aralık açılmış, parmakları daha ileri uzanmıştı. Elindeki uyuşukluk yüzünden sadece başparmağı ile işaret parmağının arasında sımsıkı tuttuğu telin şeklini hissedebiliyordu. Oradaydı, biliyordu; anahtar deliğinin olacağı kısma doğru teli yerleştirdi.

Teli içine sıkıştırdı. Kilidin iç kısmına çarptığını hissedebiliyordu. Kutunun kenarına kulağını dayayıp çıkan sesleri dinledi. Yay esniyor, mandal dönüyordu. Artık parmaklarını oynatırken hiçbir hareket hissetmiyordu, fakat sesleri duyabiliyor, bu sayede işine devam edebiliyordu.

Tık. Mandal yerine oturmuştu. *Bir tık daha.* Harry, yarığı genişletmek için ayağını daha sert bastırdı. Elini daha ileri uzatarak, parmaklarıyla tele bir kez daha yön verdi...

Tık.

Kutu açıldı ve o yarık kocaman bir ışık patlamasına dönüştü. Harry, kendini yuvarlayarak titreşimli bir ahşap zemine düştü. Her şey titriyordu; yanındaki yastıklı koltuk, ahşap duvar paneller. Harry, o aydınlıkta gözlerini kırıştırdı. Üzerinde yırtık ipek astarlı sandığı bulunan demir rafa baktı. Raf da titriyordu. Demiryolu kompartımanı. Kayar kapıyı gördü, tavanda pervane dönüyordu. Daha sonra pencereyi gördü ve hızla pencereye fırladı. Dantel perdeyi kaldırdı, pencereyi aşağı itti ve temiz havayı derin derin içine çekti.

Bulanık bir nehrin kenarından geçtiler. Hemen ardından palmiye ağaçları... Hava sıcak ve nemliydi. Nefes alıp verişleri yavaşlamış, baş dönmesi geçmiş, hisleri geri gelmişti. Harry, eline baktı. Parmaklarının arasında hâlâ düzleştirdiği teli tutuyordu. Ağzının kenarları hafifçe yukarı doğru kıvrıldı. Pencereden içeri dönerek teli cebine koydu ve bir ayağını öne atarak centilmence selamını verdi. *Alışkanlık işte*, diye düşündü.

Derken bir takım sesler duydu. Olduğu yerde kalakaldı.

“Mmmmm...”

“Çıkarın beni...”

Harry, kompartımanın diğer tarafındaki demir rafı daha yeni fark etmişti. Rafa yüklenmiş iki valiz daha olduğunu gördü. Yastıklı koltuğun tepesine çıktı. Kalbi yine küt küt atıyordu. Valizlerden debelenme sesleri geliyordu. Zaten rahat çıkarılamayan sesler git gide zayıflıyordu. Harry, hemen elini cebine attı ve teli aradı. Çabuk ol. Teli cebinden çıkarıp, ilk valizin kilidine soktu.

“Dur! Benim!” diye seslendi. “Seni oradan çıkaracağım!”

“Harry?” diye haykırdı bir ses. Sol taraftaki valizden geliyordu. “Sen misin?”

“Acele et...” Diğer valizden gelen ses bayılmak üzereydi. “Yardım et...”

İlk kilit açılmıştı. Harry kapağı kaldırdı ve içinden bir kız fırlayıverdi. Esmem tenli, kıvrır kıvrır saçlı bir kızdı. Üzerinde kirli bir fabrika önlüğü vardı. Harry, valizden yuvarlanan kıızı tut-

mayı başarmıştı. Bu şekilde minderli koltuğun üzerine yumuşak bir iniş yaptı.

“Artie...” Olduğu yere yığılmış, nefes nefese kalmıştı. “Artie’yi de kurtar...”

Harry, ikinci kilide yöneldi. Birkaç saniye sonra yünlü takım elbiseli bir çocuk dışarı fırlayıp, koltuğa, Billie’nin yanına atladı. Harry, iki arkadaşının ortasına çöktü ve ikinci kez soluşunu normale döndürmeye çalıştı.

“Neler oluyor?” diye atıldı kız.

“Şu an için bunu düşünme, Billie.” Harry, Billie’nin kolundan tutuyordu. “Sen iyi misin?”

“Sanırım iyiyim... Neyse ki sen bizi kurtardın. Chattanooga’da çalıştığım otel mutfağında baş aşçının beni dolaba kapatmasını hatırlattı bana. Anlatmış mıydım bunu?” Billie zorla gülümsedi. Ardından karşı taraftaki rafta duran valize baktı. “Bu arada sen nasıl çıkmayı başardın? Küçük oyunlar, hem de senin standartlarında.”

“Sonra anlatırım.” Harry, diğer arkadaşına döndü. “Sakin ol Artie, iyi olacaksın.”

“Biliyorum... Oradayken de nefes alabiliyordum ama sadece... Kanımın tekrar oksijen pompalaması biraz zaman alacaktır...” Arthur, kravatını gevşetti ve tekrardan derin bir nefes aldı. “İyi ama neredeyiz biz? Sanıyorum artık New York’ta olmadığımızı söylemek yanlış olmaz.”

Pencereye doğru sendeledi. Harry ve Billie de ona katıldılar. Pencereye yaslanıp dışarıyı seyrettiler. Sıcak, gri bir gökyüzü altında palmiye ağaçlarının karşısından geçtiler. Tren, kıvrılarak ilerledi ve güneşin altında parlayan kahverengi yüzeyi dalgalanan büyük bir nehrin yanından geçti.

“Kesinlikle New York olamaz,” diye mırıldandı Billie. “Palmiye ağaçları en büyük ipucu.”

“Palmiye ağaçlarına ve sıcak havaya bakılırsa en az 300 km güneyde olduğumuzu söyleyebilirim.” Arthur’un sesi düzeliyordu. İngiliz aksanı açık ve netti. “Anlayamıyorum. En son hatırladığım, New York’taki tiyatrodaki Harry’nin dillere destan kaçış gösterisine yardım ediyorduk. Sonra...”

“Sonra mektup geldi ve açtık.” Billie’nin gözleri kısılmıştı. “Okuduğumuz o mektup, üçümüzün de okuduğu... Ondan birkaç saniye sonra yerdeydik. Üçümüz de... Uyku ilacı gibi bir maddeyle hepimiz uyutularak kendimizden geçmişiz.” Billie’nin gözleri daha da kısıldı. Eliyle bir şeyi işaret ediyordu. “O mektup, hâlâ cebinde duruyor, Harry, İŞTE ORADA!”

Harry, cebine baktı ve korkuyla geri çekildi. Katlanmış yeşil kâğıt oradaydı ve ceketinin cebinden sarkıyordu. Arthur hemen bir mendil uzattı. Harry, mektubu dikkatlice cebinden çıkardı. O da o anları anımsadı; üçü birlikte tiyatrodaki ofiste oturuyorlardı. Üçünün her zamanki oyunları kapsayan gösterisi henüz bitmişti; keskin bıçaklar, kelepçeler ve ateş. En görkemli oyun olan içi su dolu varilin derinliklerine dalmış küçük, demir kafesten kaçma oyunu ile son bulan gösteri. *Heyecan uyandıran*

oyun, diye düşündü Harry. Hafifçe gülümsüyordu. Ardından yine mektuba odaklandı.

“Kâğıdın üzerinde parmaklarımıza bulaşan bir çeşit toz vardı. Şimdi aklıma geldi, hatırlayabiliyorum. Görünüşe bakılırsa artık kaybolmuş. Yine de kesinlikle güçlüydü, bizi soğukta mahvediyordu.”

“Düşünmemiz gereken tek şey kâğıt değil, mektupta yazanlar. Bu da çok tuhaf,” diye mırıldandı Harry. Mektubu bir kez daha okudu.

Harry, Billie ve Arthur’a;

Bizleri derinden etkilediniz. Ancak sizi temin ederiz ki en büyük başarılarınız sizleri bekliyor.

Beyaz Karga Emiri’nin izniyle gönderilmiştir.

“Beyaz Karga Birliği...” Arthur, kaşlarını çatmıştı. “Bunun ne olabileceği konusunda en ufak bir fikri olan?”

“Yok. Bana sorarsanız, aslında mektubun hiçbir tarafı bir anlam ifade etmiyor,” dedi Billie. “Bu bir muamma... Bu bana Güney Carolina’da bir karides teknesinde kendimi köle gibi çalışırken bulduğum günleri hatırlattı. Yine berbat bir işti ama kaçmam uzun sürmedi. BAKIN!”

Billie, kendini kompartımanın duvarına doğru attı. Arthur da aynısını yaptı. Harry, dikkatlice nefesini tuttu ve kolunu

uzattı. Böylelikle mektuba olabildiğince uzak mesafeden bakıyordu. El yazısının altında sayfadan yayılan beyazımsı tozlar vardı ve daha fazla kelime belirmeye başlamıştı. Harry, mektubu pencereye doğru tuttu. Rüzgâr, tozları uçurarak yazıları açığa çıkarıyordu.

Dip Not: Tebrikler. Eğer bu ilave notları okuyorsanız görevinizi başarıyla tamamladınız ve daha fazlasını okumanız güvenli demektir. Valizler konusunda özür dileriz, ama gizlilik esastır. Bu yüzden sizleri New York'tan kimseye gözükmeyen kaçırmak zorundaydık. Gizli hava delikleri açtık ve Harry'nin elinin yakınına uygun bir tel bıraktık. İlaçların etkisi geçince geri kalanını siz halledersiniz diye düşündük. Şüphesiz, kuruluşumuz ve amacı hakkında bilgi almak istiyorsunuzdur. En kolay yoldan şöyle izah edeyim; kuruluşumuz, kötü işlerin yapıldığı her yeri ortaya çıkarmak ve bunları yapanlara engel olmak için çalışıyor. Bu kutsal amaca hizmet edebilecek yeteneği olan insanları arayıp, aramıza katmak da diğer bir hedefimiz. İlk görevinize hazır olun.

“Bir mektup,” dedi Arthur. Kâğıdın üzerinde kalan son tozlar da uçuşurken Harry'nin omzunun arkasından merakla bakıyordu. “Sadece kimyasal tozla kaplanmamış, aynı zamanda ışıkla etkinleşen bir tür görünmez mürekkeple yazılmış.”

“Doğru, ama mektupta yazılanlar ne demek istiyor?” diyerek konunun aslına dikkat çekti. “Daha fazla şeyi açığa çıkaracağını söylüyor, ama bana sorarsanız her şeyi daha da karmaşıklaştırmaktan başka bir şey değil.”

Harry, metal parçasını diğer elinde tutuyordu. “Kilidi açmak için başka bir şey de bulabilirdim tabii, ama doğrudan bunu kullanmam pratik oldu.”

“Ve bilin bakalım daha ne var; hava delikleri tam burada. Epey küçük ama oradalar.” Arthur, açık valizlerden birinin astarının arkasını yırttı ve bir sıra deliği ortaya çıkardı. “Yine de bunun anlamı ne oluyor? Sanki bizi bir çeşit görevle sürüklemek istiyor...” Başını yana yasladı. “Aslında bu kısmı biraz anlam ifade ediyor.”

Anlam ifade ediyor, diye düşündü Harry. Gözlerini kapadı ve aklından geçenlere tek tek odaklandı. Sadece tiyatrodaki olayları değil, hemen öncesinde meydana gelen sıra dışı olayları da tarttı. Bütün New York’u şaşkına çeviren, mor bir ateş ve duman ile soyunma odasından kaybolan ihtiyar illüzyonistin esrarengiz kayboluşu. Kimselerin çözemediği bir sır perdesiydi. Fakat Harry, Billie ve Arthur, konuyu derinlemesine ele alarak on katlı iki bina arasına gerdiği ip üzerindeki korku dolu yürüyüşüyle, ustalıklarla tasarlanmış gizli geçidi ve Manhattan’ın en acımasız adamlarından biriyle hesaplaşmayı kapsayan çeşitli maceralardan sonra her şeyi gün yüzüne çıkarmışlardı. Ve her seferinde kendine şunu hatırlattı, biri onları izliyor, onları takip ediyordu.

“Onu gördüm,” diye mırıldandı Harry. Gözlerini kocaman açmıştı.

“Kimi gördün?” diye sordu Billie.

“Bize bu mektubu gönderen adamı.”

“Ne?”

“Mektup bize ulaştığında caddenin başında bir adamın bizi izlediğini görmüştüm, hatırlıyorum. Elli yaşlarında, soluk renkli takım elbiseli...”

“Mektubu gönderenin o olduğunu nereden biliyorsun?” diye sorguladı Arthur. “Sırf mektup geldiğinde adam yakınlarda dıyeyse bu bir şey ifade etmez.”

“Onu daha önce de gördüm. New York’ta araştırmalarımız üzerindeyken bizi takip ediyordu. Buna eminim.” Gözlerini kapadı ve yine onu gördü. *O keskin bakışlı gri gözler.*

“Belki sadece ilgisini çekmiştir?” diye kuşkulandı Billie.

“Bir kısmı da rastlantı tabii,” dedi Harry. Derin derin düşünüyordu.

“KAHVALTI SERVİSİ!”

Kompartıman kapısı gürültülü bir şekilde açıldı. Üzeri gümüş kapaklı tabaklarla dolu tekerlekli servis arabasıyla bir görevli içeri girdi. Yaşlı, tombul ve ısıdan hafif küflenmiş üniforma giyen adam, servis arabasını Harry ve arkadaşlarının önüne getirip, onları selamladı. Harry, apar topar elindeki mektubu cebine tıktırdı ve pencereden dışarıyı göz ucuyla kolaçan etti.

Tren hâlâ nehrin yanından gidiyordu. Harry, kıyının uzak tarafında bazı yıkık binalar olduğunu görebiliyordu. İleriye baktığında daha fazla binanın sağlam olduğunu gördü.

“Arkadaşınızın istediği her şeyi hazırladık!” Görevli, onları selamladığı yerden doğruldu. “Tüm detaylarıyla!”

“Arkadaşımız mı?” diye hayretle sordu Billie.

“Evet, genç hanım. Onu tanıyor olmalısınız. Soluk renkli bir takım elbise giyen, muntazam tıraşlı, beyaz sakallı, uzun boylu dostumuz.” Görevli, koridorun gerisini işaret ederek "Onunla dün akşam şurada tanıştım" dedi. Kapının önünde durmuş, trenin varış saatinden on dakika öncesine kadar sizin rahatsız edilmeyeceğinizi söyledi bana. Artık vakit geldi!” Servis tabağının kapağını kaldırdı. İçinde hâlâ fokurdayan sucuklu yumurtadan çıkan duman, leziz kokusunu etrafa salıyordu. “Aynı zamanda yakışıklı bir adam; arkadaşınız.”

“Mmmm.” Arthur, gümüş çatalı eline aldı ve özenle bir suçuğa sapladı. “O hâlde on dakika içinde tren varmış olacak. Varış noktası tam olarak neresiydi?”

“Crescent Ekspresi bu.” Görevli, bir kapak daha kaldırdı. Tabakta sıcacık poğaçalar vardı. “Sadece tek bir noktaya gidebilir; muhteşem güney kenti New Orleans!”

“New Orleans mı?” Billie, şaşkınlıkla yutkundu.

Harry, Billie'nin gümüş kapaklardan birine yansıyan suratını fark etti. Sonra dönüp Billie'ye baktı ve biraz değişmiş olduğunu düşündü. Yüzünde çeşitli ifadeleri görmek mümkündü:

şaşkınlık, kafa karışıklığı, hatta üzüntü. Harry, ona bu durumu sormak üzereydi ki, gözünün kenarında pencerede sallanan başka bir şey gördü.

Üç metre uzaktaki demir rayların üzerinden bir başka tren yanlarından geçti. Pencerelelerinden birinde süzülen bir yüz.

“Oradaki...” Görevli de diğer trene bakıyordu. “Sizin arkadaşınız değil mi o? Bakın... Orada!”

Soluk takım elbise. Muntazam tıraş edilmiş sakal.

Harry'nin New York'tan hatırladığı adam.

“Harry!” diye bağırdı Billie.

Harry, çoktan kapının kolunu çekmişti. Hızla kapıyı açtı. Kapı, rüzgârın şiddetiyle servis arabasına doğru sürüklendi. Servis arabasını bir kenara fırlatarak, açık kapının iki adım, dört adım, beş adım gerisine çekildi. Yere çömeldi. Üç metre uzaklıktaki diğer trene koşup atlamaya hazırlanırken bütün vücudunun gerildiğini hissetti.

“Harry, sakın yapma!”

Arthur'un sesi kulaklarında yankılanıyordu. Aynı zamanda kendisini çekiştiren elleri de hissedebiliyordu. Oradaki emir kuluna, Artie'ye ve Billie'ye ait eller.

İyi bir noktaya vardılar, diye düşündü Harry. Gözü diğer trendeydi.

Tren kıvrılıyordu. Artık üç metre değil, dört metre değil, beş metre vardı arada. Çok mesafe, diye düşündü. *Benim için bile*

çok. Yine de bakışlarını diğer trenin ve onu gözetleyen adamın üzerinden ayırmadı.

Tam olarak Harry'nin hatırladığı gibiydi. Soluk takım elbisesi kusursuz bir şekilde dikilmiş, sakalı muntazam tıraş edilmişti. Fakat her ne kadar aradaki mesafe açılrsa da Harry en çok o bakışları anımsıyordu. *Keskin bakışlı gri gözler...*

Diğer tren batıya doğru kıvrılırken penceredeki suret nokta haline gelene dek yavaş yavaş uzaklaştı.

Harry, hâlâ trenin ardından bakıyordu.

Tren binaların arkasında kalarak aniden kayboldu ve soluk takım elbiseli adam görüş açısından çıktı.